

Corneliu Codreanu (1899-1938), zakladatel a vůdce Legie archanděla Michaela, také známé jako rumunská „Železná garda.“

Při příležitosti Codreanuových nedožitých 117. narozenin přinášíme našim čtenářům jeho postřehy k demokracii v její moderní, liberální podobě. Redakce DP

V tomto článku zakladatel a vůdce rumunské Železné gardy Corneliu Codreanu útočí na nedostatky pluralistické a plutokratické „demokracie:“ její frakcionářství, sklony k rozkolu a pozvednutí Židů a dalších cizorodých prvků nad zájmy vlastního obyvatelstva a národa. Demokracii podle něj také schází stálost, skutečná autorita a příliš ochotně se podřizuje zájmům velkokapitálů a finančního sektoru. Vyzývá k vytvoření rumunského fašismu, který by sjednotil národ a zamezil židovskému vlivu.

Komentář autora knihy:

Méně drastická a vizionářská řešení obhajovaná fašisty byla pro východoevropské masy přijatelnější než návrhy komunistické. Na východě Evropy se mezi válkami rozvíjely různé formy fašismu, z nichž asi tou nejreprezentativnější je rumunská populistická varianta, vyznávaná Železnou gardou, která z útlaku rolníků vinila Židy a „požidovštělý“ vládnoucí establishment. Fašistický populismus zavrhoval demokratický proces a pro dosažení fašistické revoluce v Rumunsku se chtěl opřít o *Volk*. Následující úryvek ze spisů vůdce Železné gardy Cornelia Codreana je typickým projevem převládajícího smýšlení mezi rumunskými fašisty, kteří ve 30. letech požívali značné podpory na venkově, mezi dělníky z továren i intelektuály.

Několik poznámek k demokracii

Corneliu Zelea Codreanu

Rád bych přednesl několik z každodenní zkušenosti odvozených poznámek, formou srozumitelnou pro každého mladého legionáře nebo dělníka.

Nosíme oděv a přijímáme formy demokracie. Stojí ale vlastně za něco? To dosud nevíme. Jistě však víme jedno. Některé z největších a nejcivilizovanějších evropských národů tyto šaty odložily a oblékly nové. Zbavily se jich navždy? Další národy se pak všech sil snaží o totéž. Proč? Zešílely snad všechny tyto národy? Jsou rumunští politici poslední moudří lidé na celém světě? To se mi příliš nezdá.

Ti, kteří demokracii buď odložili, nebo o to usilují, jistě mají své vlastní důvody.

Proč by nás však měly zajímat pohnutky ostatních národů? Zabývejme se raději důvody, pro něž bychom měli odložit demokracii my, Rumuni.

Pokud k tomu nemáme žádné – nebo žádné dobré – důvody, pak bychom měli zůstat v demokratických šatech, přestože je celá Evropa odkládá.

Toto oblečení však nepasuje ani nám, protože:

1. Demokracie narušuje jednotu rumunského národa, dělí ho na politické strany, obrací Rumuna proti Rumunovi, a tak ponechává nejednotný národ napospas sjednocenému shromáždění židovské moci v těžké hodině naší národní existence.

Tento argument je tak přesvědčivý, že sám o sobě ospravedlňuje odložení demokracie ve prospěch čehokoliv, co zajistí naši jednotu – a tím vlastně i přežití samotné, protože nesvornost znamená smrt.

2. Demokracie udělala z milionů Židů rumunské občany a postavila je na roveň Rumunům. Stejná zákonem garantovaná práva. Rovnost? Za co? My tady jsme tisíce let. S pluhem a mečem. Svlažujeme tuto zemi potem a krví. Proč tedy rovnost s těmi, kteří tady jsou sto, deset nebo třeba jen pět let? Ohlédněme se zpět: My jsme tento stát vytvořili. A pohlédneme

do budoucnosti: My Rumuni jsme zcela zodpovědní za Velké Rumunsko. Oni s ním nemají nic společného. Jakou by v učebnicích dějepisu měli Židé zodpovědnost za zánik rumunského státu?

Proto: žádná rovnost v práci, obětech a boji za vytvoření státu a žádná rovná zodpovědnost za jeho budoucnost. Rovnost? Podle staré zásady znamená rovnost nakládat nerovně s nerovným. Proč tedy Židé požadují rovné zacházení, stejná politická práva jako Rumuni?

3. Demokracie postrádá vytrvalost a stálost. Jelikož se jí účastní politické strany vládnoucí jeden, dva nebo tři roky, není schopná plánovat a provádět dlouhodobější úkoly. Jedna strana zruší plány a opatření předcházející vlády. Co dnes jedna vláda vybuduje, druhá zítra zničí.

V zemi, kde je toho potřeba vytvořit opravdu hodně, kde je to skutečně historickým požadavkem číslo jedna, se tato nevýhoda demokracie stává zásadním nebezpečím. Podobný stav panuje i v rámci státního zřízení, kde se vládcí mění každý rok, každý z nich s sebou přináší nové plány, hatí práci předchůdce a začíná nové věci, které zastaví zase vládce příští.

4. Demokracie brání politikům v splnění svých slibů lidu. I politici s těmi nejlepšími úmysly se v demokratickém zřízení stávají otroky svých stoupenců, protože když nevyhoví jejich osobním zájmům, ti jim na oplátku zničí organizaci. Politici tak žijí v trvalé tyranii a strachu z volebních šéfů. Dostávají se tak do pozice, kdy musejí volit mezi nezdarem svého celoživotního díla a uspokojením požadavků členů strany. Politik v takovémto případě volí druhou možnost – ne však z vlastní kapsy, ale z veřejných prostředků. Vytváří místa, zřizuje delegace, komise a různá teplá místa – placená z veřejných rozpočtů – která vytváří stále nesnesitelnější tlak na vyčerpaný národ.

5. Demokracie nezvládá autoritu, jelikož nedokáže prosadit svá rozhodnutí. Strana neumí trestat sebe samu nebo své členy zapletené do skandálních případů, korupčníky a zloděje, jelikož by tak riskovala odhalení i svých vlastních pochybných aktivit a selhání.

6. Demokracie slouží velkým podnikům. Vzhledem k nákladnosti konkurenčního stranického systému si demokracie žádá bohaté financování. Přirozeně se tak stává služkou mezinárodních židovských finančníků, kteří si ji zotročují svými penězi.

Takto se dostává osud národa do rukou úzké kliky bankéřů.

Národ

Mluvíme-li o rumunském národě, nemáme na mysli jen Rumuny v současnosti žijící na stejném území, se společnou minulostí i budoucností, stejnými zvyky, jazykem a zájmy. Když hovoříme o rumunském národě, máme na mysli všechny Rumuny, naživu či po smrti, kteří na tomto území žili od úsvitu dějin a kteří zde budou žít v budoucnu.

Národ se skládá ze:

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

Všech žijících Rumunů.
Duší a hrobů mrtvých a našich předků.
Všech těch, kteří se jako Rumuni narodí.

Národ získává povědomí o své existenci teprve tehdy, když si ji uvědomí v plném rozsahu, ne jen jako souhrn jednotlivých částí a jejich jednotlivých zájmů.

Národu přísluší:

Biologické, fyzické dědictví: pokrevní příbuzenství.
Otčina: půda předků a její bohatství.
Duchovní odkaz, kam patří:

A: Pojetí Boha, národa a života. Ten je vlastnictvím, duchovním patrimoniem. Hranice této domény jsou vymezeny limity jasu tohoto pojetí. Existuje země, která je domovem národního ducha, očekávání tohoto ducha a duch vycházející ze zjevení a vlastního úsilí národa.

B: Jeho čest, úměrná stupni přijetí norem odvozených od jeho pojetí Boha, národa a života v průběhu jeho historické národní existence.

C: Jeho kultura: plody jeho života a jeho úsilí v oblasti myšlení a umění. Tato kultura není mezinárodní, ale jde o vyjádření ducha a krve národa. Kultura je mezinárodní ve svém jasu, ale národní co se původu týče. Dobře se hodí následující analogie: chléb a pšenice se jí všude, vždy ale s otiskem půdy, z níž vzešly.

Každá z těchto tří složek má svůj vlastní význam a všechny tři si musí národ bránit. Nejdůležitější z nich však je dědictví duchovní, protože jedině ono nese pečeť věčnosti, jedině ono překračuje hranice času. Staří Řekové s námi dnes nejsou kvůli svým tělům, ať byla jakkoliv atletická – z těch zbyl jen popel – ani svým pokladům, měli-li nějaké, ale díky své kultuře.

Národ nabývá věčné existence skrze své představy, čest a kulturu. Proto musejí vládcí národů rozhodovat a jednat nejen podle fyzických a hmotných zájmů národa, ale také s ohledem na jeho dějinnou čest a věčné zájmy. Proto tedy nikoliv chléb, ale čest za každou cenu.

Konečný cíl národa

Je jím život?

Pokud ano, pak není třeba hledět na využití prostředky. Všechny jsou povolené, i ty nejhorší.

Můžeme se tedy ptát: Jaké jsou normy mezinárodního chování? Živočišné instinkty národa? Šelma v něm? Platí snad zákony ryb v moři nebo zvířat z lesa?

DĚLSKÝ POTÁPĚČ

Konečným cílem není život, ale vzkříšení. Vzkříšení národa ve jménu Ježíše Krista Spasitele. Stvoření a kultura jsou pouze prostředkem, nikoliv účelem vzkříšení. Kultura je plodem talentu, kterým Bůh obdařil náš národ a za který jsme zodpovědní. Přejde čas, kdy z mrtvých povstanou všechny národy světa, se všemi svými zesnulými, svými králi a císaři. Všechny národy budou mít místo před Božím trůnem. Tento poslední okamžik, „zmrtvýchvstání,“ je nejvyšším a nejvznešenějším cílem národa. Národ je tedy tím pádem bytost, jejíž život překračuje dokonce i hranice tohoto světa. Národy jsou skutečností také v dalším světě, nejen v tomto. Nám Rumunům, našemu národu, stejně jako všem národům světa, určil Bůh jisté poslání; Bůh nám přidělil dějinný osud.

Prvním zákonem každého národa musí být naplnění tohoto osudu, splnění nám svěřeného poslání.

Náš národ tento cíl neopustil, ať už byl jeho vlastní výstup na Golgotu jakkoliv dlouhý a bolestivý.

A dnes před námi stojí překážky vyšší hor.

Staneme se generací slabochů a zbabělců, kteří se tváří tvář výhrůžkám zřeknou rumunského osudu i našeho národního poslání?

Z knihy Stephen Fischer-Galati, *Man, State and Society in East European History*, str. 327-330. Přeložil Stephen Fischer-Galati z Corneliu Zelea Codreanu, *Pentru Legionari* (Bukurešť: Totul Pentru Tara, 1937), str. 385-87, 396-98.

Převzato ze stránek Amerika.org, *A few remarks on democracy* (Corneliu Codreanu) ze dne 30. srpna 2002.